

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

27. Christus invitatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77028](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77028)

tionem redditurus de sexaginta annis. Omnia mea, facta, dicta, cogitata illi iudici sunt apertissima; nihil latere poterit: omnes vitæ meæ actus sententiam decretoriam accipient. Heu horreo; nam verè horrendū est iudici Deo sultere. Sed est quod me in tā arctis rebus solatur. Licet ergo servus sim improbus, bonus est tamen Dominus meus, & infinitè bonus, qui servulum quantumvis malum, suum tamen fuisse agnosceret. Non parum etiam praesidii pono in Divis illis quos ad mortem meam & ultimum certamen invitavi, cum diebus ipsorum honori festis caelestem mensam hoc sine accumbere, ut mihi Divos illos Divaque propitiarem, volentesque redderem ad ferendum in morte auxilium. Sed & causæ meæ, subsidii plurimum & pattoemini spero à sanctis Angelis, quos singulariter venerari, mihi que demereri, licet officiis non dignis, quotidie conatus sum. Hos tutelares purissimos spiritus, cum omnibus Sanctis, iam iudici sistendus, corde & ore invoco. Vos verò universi etiamnum superstitēs salvere, meque suo quisque ordine secuturi Valete.

§. 26. Morientium extrema monita.

VTi sol ad occasum tendens amencior est, sic homo morti vicinus, plerumque sapientior. Hinc illæ morientium orationes à sapientia laudatissimæ. In specimen pauca dabimus.

Cyrus Rex moriturus: Corpus meum, inquit, si filii, cum diem supremum clausero, nec in argento, nec in ullo alio metallo condite, sed rem suam terræ reddite. Postrema ejus vox fuit: Si in amicos beneficii fueritis, etiam in hostes animadvertendi facultas non deerit. Valete filii charissimi, atque idem matri meis verbis renunciate. Vos itidem amici, qui adestis salvere.

a Sapienter planè Theophrastus moriens dixit: Multa dulcia mentitur vita, obsequio gloriæ, cuius amore nihil est vanius. b Huc spectat Severi Imperatoris morientis dictum: Omnia fui, sed nihil prodest.

c Constantius Imperator Constantini Magni parens jam nforturus imperiū filio transcribens, mira hilaritate animi: Nunc, inquit, mortem propè pluri quam ipsam immortalitatem æstimō: filium imperatorem relinquo. Hic vir hic est, qui post ducentos septuaginta annos, Christianorum lacrymas absterfit, & tyrannorum crudelitatem vindicavit; Christus cum Constantino verè in armis fuit.

d Rex Galliarū Ludovicus in extremis filio hæc præcepit. Cave, mi fili, ne unquam letale peccatum admittas: potius omne tormenti genus perfer, quam talem culpam perpetres. Peccata quæbò confitere, eosque tibi confessarios delige; qui agenda docere, cavenda finire audeant monere, & vitia reprehendere. Parentibus obedientiam, amorem ac reverentiam exhibe.

Clotarius Rex in vili villā moriens: Quid putatis, inquit, quantus ille Rex est, qui tantos reges interficit?

Carolus V. Imperator augustissimus, morti jam vicinus, vocato ad se filio Philippo II. hitum ei cilicium & cruentum flagellum, quibus in se usus, aservanda tradidit, non sine præclaris monitis.

Philippus II. Hispaniarum Rex vitam pariter clausurus, ubi ex arcano scrinio illud ipsum parentis cilicium & flagellū, quibus etiam ipse corpus domuit, Philippo III. filio munus protulisset, hæc insuper adiciens monita: Magnam, inquit gratiam tibi fecerit Deus; si te ad illud gloriæ fastigium elexerit, quo me præcurrem habuisti. Sed ex animo te obtestor, cum id assecutus fueris huius etiam lectioni, in quo me jam vides, memineris; hic, ut cernis, subsistit omnis mundi gloria. Dein commendo tibi sedis Apostolicæ obedientiam, fidei Catholicæ protectionem, Religionis Catholicæ zelum, Reipublicæ pacem, & in subditos iustitiam. Si Deus his

A meis consiliis subscripserit, suum regem non amittet hoc regnum, sed utiliter commutabit.

Ferdinandus Magnus Castellæ Rex mortem obiit natali die, jam facti sui è B. Ilidori monitu certus, postmodum cunctis prorsus regio, præsulibus comitantibus, delatus est in templum. Hic singula regum ornamenta deponens, Deoque sua velut restituens, ad aram remisit, ipse cilicio indutus, & cinere aspersus, in terram se abiecit cum lacrymis, dixitque: Domine, regnum quod à te accepi tibi restituo: colloca me, queso, in aeternā luce. Altero ab hoc die sacramentis munitus, in eodem templo vitam sanctissimè finiit, ubi annis quadraginta regno præfuisset.

Lucius Marinus de rebus Hispan. l. 18. prope finem.

Carolus Rex Sicilia cum in ultimis esset, hæc locutus est: O vanas hominum cogitationes! Ah, miseri! honoribus delectamur, aurum acervamus, & negligimus cælum. Beatam pauperum sortem, qui tenui salino contenti, somnos ducunt tranquillissimos. Quid me regnū, quid omnium obsequia jam juvant? miser esse potuissim sine tantis impendiis. Nondum corpi vivere, & jam cogor vivendi finem facere. Ubi nunc vires imperii mei eadem me necessitas involvit quæ vilissimum mendiculum. E tot millibus famulorum, clientum, adulatorum, ne quidem unus est, qui comes ire velit aut possit ad Dei tribunal. Ite nunc mortales, & magnis cogitationibus pectora implete. Ite cauti & opes anxie captas per mille annos disponite, hodiernā vel crastinā morituri. Vale igitur terra: utinam dicere liceat, Salve cælum.

Sed ne silentio transeamus opulentissimum regum, & sanctissimum, solem Hebrææ gentis Davidem, qui è vitā discessurus: Ego, inquit, ingredior viam universæ terræ. Et ad filium conversus: Tu quærem Salomon fili mi, ait, scito Deum patris tui. & servi ei corde perfecto, & animo voluntario.

Omnia enim corda scrutatur Dominus, & universas mentium cogitationes intelligit. Si quaesieris eum, invenies: si autem dereliqueris eum, projiciet te in æternum. Terribilis exhortatio, & quæ vel adamantinum pectus penetrat. Hac ultimā concione suā David, optimæ vitæ capita ex ætissimè complexus est, scilicet, Dei præsentiam ubique cogitandam; Deo fidelissimè serviendum; obedientiæ premium fore ipsum Deum; prævaricatori æternum imminere supplicium.

Ita mors devorat omnes, ducit reges, trahit populos, impellit gentes; non precibus flecti, non divitiis placari, non lacrymis persuaderi, neque ullis unquam viribus superari potest. Sed æquo animo sapiens, stultus iniquo vitam deserit.

§. 27. Christus invitatur.

Mane mecum Domine, quoniam advesperascit, & inclinata est jam dies. Dies vitæ meæ in noctem præceps vergit, nec ullus est solus, qui properantem hunc solem sistat, & diem extendat: lux mea jam jam occidit in terræ sinum festinat. Sed uti sol quotidie terrā sepelitur, & ipse suas ite exequias, & tamen quotidie velut redivivus è suo illo tumulo emergit: sic & ego, sic & omnes quotquot vivimus, in terram quidem abibimus, illius gremio condendi: sed redibimus è terrā, sole ipso clariores.

Ergo, o Christe, o mi amantissime Servator, mane mecum, en advesperascit: oculi, aures, sensus omnes à me deficient & abeunt in singulas pæne horas; nec abeuntes morari possum aut retinere. Tu solus oro, ne me deferas, Jesu benignissime, & cetera libens dimittam. Abite omnia alia; missionem do, & veniam. Meus creator mecum est, satis est; omnia bona mecum sunt. Sed ut mecum in ipsam usque noctem, in ipsam usque mortem permaneat, identidem clamo: Mane mecum Domine, quoniam advesperascit. Sed & cum vox mihi omnis hælerit, cum omnis sensus defecerit, & solus

Obiit anno 1508. Vita Florimund. Raymu. l. 5. de Ortu hæres. 5. fine.

David ultimā concione suā optimæ vitæ capita complexus

Luc. 6. 24. v. 29. Dies vitæ in noctem vergit.

Eternitatis Prodromi Caput III.

77

solus illeque tenuis in me halitus vixit, volo ut singula respiraciones meae ad usque ultimam, pro voce sint, illudque iussu hoc meo significant & flagitent: Mane mecum Domine, Domine mane mecum.

§. 28. Moribundus animatur.

Cum non lubet multa legere, en tibi paucos versiculos, levando fastidio, & animo firmado non parum utiles. Cogita Cyprianum haec tibi velut in aurem insusurrare: Cum morimur ad immortalitatem transgredimur; nec potest vita aeterna succedere, nisi hinc contingerit exire: non est exitus iste, sed transitus, & temporalis itinere decurso ad aeterna transgressus. Quam praepoterum est, quamque perversum, ut cum Dei voluntatem fieri postulemus, quando evocat nos & accersit de hoc mundo Deus, non statim voluntatis ejus imperio pareamus? Nitimur, reluctamur, & per vicacium more servorum ad conspectum Domini cum tristitia & moreore perducimur, exeuntes istinc necessitatis vinculo, non obsequio voluntatis. Et volumus ab eo praemiis caelestibus honorari, ad quem venimus invit? Quid rogamus & petimus, ut adveniat regnum calorum, si captivitas terrena delectat? Quid precibus frequenter iteratis rogamus & poscimus, ut accelleret dies regni, si maiora desideria & vota potiora sunt, servire istici diabolo, quam regnare illic cum Christo? Tunc est pax Dei servis, tunc libera & tranquilla quies, quando de istis mundi turbinibus extracti, sedis & securitatis aeternae portum petimus, quando ex puncta hac morte ad immortalitatem venimus. Cum videre Christum, gaudere sit, nec possit esse gaudium nostrum, nisi cum viderimus Christum, quae cecitas animi, quae dementia est, amare pressuras, poenas & lacrymas mundi, & non festinare potius ad gaudium, quod nunquam possit auferri?

Mors est ad immortalitatem transgressus.

Hoc invit moribundus occurrat.

Cypr. serm. de mortalit.

Gaudere, est Christum videre.

Mors est mortalium portus.

Caro cum anima premium accipiet.

§. 29. Resurrectionis fides.

Caro haec nostra jam vivit, brevi reditura ad argillam suam, ad vagum pulverem; etiam in sterquilini bestias, in quibus & venena ruminet, etiam post naufragia in aliquem piscium censum; in culices, tinea, locustas & formicas; in subterranea, in subaquea, in vesperugines & noctuas; demum in quas non refingitur bestias? Et post haec omnia eadem caro inget: quae ante per tormenta laniata, quae per ignes abierat in favillas, coronabitur. Nec tu mihi hic cogita aliam carnem à priore, nisi Deum velis injustum, qui aliam mercede donet, quam quae vicerit: aliam considerare secum faciat in caelestibus, quam quae sudaverit: quasi alterius sint praemia, quam ejus fuerint agones & certamina. Eadem per omnia anima quae in hac carne pugnavit, stetit, Deum didicit, Christum induit, salutis spem seminavit, fructum meret. Eadem omnino caro quae omnem hunc vitae ordinem cum anima decurrit, alit, astuavit, sanguinem fudit, cum eadem sociâ animâ premium accipiet. Idem fuit Lazarus post quadriduanum sepulchrum, & ante, Idem filius post laceratas matris lacrymas, & ante: Idem Christus post monumentum, qui ante. Nec ullum sepultura senium, Deo aut potestatem adimit, aut bonitatem tardat. Eadem est divitis lingua quae delitiis pascitur, & quae flammis puniatur, ac de digito animae felicioris expectat solatium roris: ita eadem per omnia caro, quae saeculo gaudente luxit, saeculo lugente gaudebit, ut nulla jam sit de scelere fortunata, de probitate misera, cum singulae restituantur, ut pro meritis demeritisve in hac vita, supplicii vindicentur aut praemii donentur in futura. Inspice figuram; argillam vario ignis temperamento, in robustio-

Tom. I.

A rem laxiorem recoquit materiam, aliamque ex illâ fingit formam. Non poterit Deus eandem argillam, eadem quâ quondam spiritus tui aurâ, erigere in vitam? aut qui olim musculos ut glebas, ossa ut faxa, papillas ut calculos, venarum ramulos discursus, nervorum traduces, medullarum thesauros, ex illâ ipsâ argillâ formaverat, non poterit eadem ex eadem effingere? aut major fuit divini vis Numinis in virgine adhuc argillâ, minor in viduâ, post relictum semel animae connubium? cur eadem quâ antè formatâ manu, non eodem animeretur quo antè afflatu? An quia quod perierit semel, semper perire necessum sit? quâ id lege? Intuere, ne te ad sublimiora deducam, universum hunc revolvibilem rerum ordinem; testatio is est redeuntis hominis. Intuere, omnia redeunt cum abscesserint. Hinc redortur luna specula quae menstruus numerus attriverat: revolvuntur hyemes & aestates, verna & autumnus cum suis vicibus: reducuntur solis & stellarum radii, quos matutina represserat claritas, aut nocturnae tenebant tenebrae. Vites juraveris mortuas, & non nisi lignum ignibus aptum: sed has denuo animari videmus, & post spolia densius etiam vestiri: & ferè quae frigis exterminaverat, ea restituit aestas cultiora, feceratio quodam interitu. Etiam in alite nobili documentum. Phoenix de singularitate miraculum, non sine decedens, succedit iterum Phoenix. Non quod haec per omnia exprimentur humanae vicis reparationem, sed quod nos manu quasi ducant ad illam. Vis signatus documentum? Habemus pignus in Christo, in quo usurpamus celum & Dei regnum. Vis in homine? Caro prope computruit in Lazaro, caro surrexit: sanè sine animâ jacet, surrexit cum illâ. Et in illo Dominici montis secessu, Moyses & Elias Apostolis agnoscibiles facti, alter in imagine carnis nondum receptae, alter in vestite nondum defunctae, eandem tamen validitatem corporis etiam in gloria perseverare docuerunt. Imò & ipsae animae jam solitariae, licet è gurgustio corporis eruperint in apertum, ad meram puramque suam lucem, tamen nihil aliud, suae felicitatis jam securae suspirant, quam superindui hoc pulvere, consnuare cum hac connubiali sociâ, carne, vitam nullâ pugna solvendam: ut qui simul pugnaverunt, Christus finiant in praemii & gloria paritate, cum hic pulvis immortalitatem induet nobili demutatione, Christo duce, qui vexit in caelum carnem & ossa, pignus & documentum futurae integritatis.

Non disputo, quid de hac ave sentiam.

Quomodo Moyses & Elias Apostolis agnoscibiles facti.

Non igitur tristemur, cum vetusta domus corrui, resurget longè pulchrior. Non solum sine causâ creditur, sed & sine causâ vixit, qui se ad hoc solida natum credidit, ut periret.

§. 30. Spes Resurrectionis, solatium maximum.

Iobus innumeris ærumnis parè jam sepulchris, ingenti tamen alacritate animi cantans: Scio, inquit, quid redemptor meus vivet, & in ultimo die de terrâ surrecturus sum. Et rursum circumdabor pelle meâ, & in carne meâ videbo Deum Salvatorem meum. Quem visurus sum ego ipse, & oculi mei conspiciuntur, & non alius. Reposita est haec spes mea in sinu meo. Christus velut per dialogismum respondens Jobo: Ego sum, inquit, Resurrectio & vita, qui credit in me, & si mortuus fuerit, vivet.

Veniet iterum, veniet qui nos in lucem reponat dies (nil certius) & ideo equo animo debemus exire redituri.

In ultiore Indiâ volucrum esse narrant, cui nomen Nicol. Causa Semenda, ortu simillimam Phœnici, triduo rostro, sensuque se morituram, eam igitur deferre ligna in nidum, canillare suaviter, alarum percussu struem congestam incendere, ipsam eo igne consumi, indeque vermiculum gigni qui postea in avem crescat. Luculentum Resurrectionis symbolum, si omnia ex fide narrentur.

Romanus Orator Minucius, rei Christianae magnus lux in suo propu-

Minuc. Fa. lux in suo propu-